

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: W. M.**, zastoupen Mgr. Gabrielem Šípem, advokátem, se sídlem Kladno, Kleinerova 24, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2007, č. j. 48 Az 1/2007 - 10,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci Mgr. Gabrielu Šípovi **se** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2006, č. j. OAM - 1331/LE - 05 - 07 - 2006, žalovaný zamítl žalobcovu (dále jen „stěžovatel“) žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou, která byla usnesením krajského soudu blíže označeným v záhlaví odmítnuta a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení. Soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatelovo vlastnoruční podání (žaloba) bylo dne 29. 12. 2006 učiněno toliko faxem a nebylo do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu ani nebyl předložen jeho originál, a proto k němu soud nemohl přihlídnout. Doplnění žaloby bylo soudu doručeno dne 10. 1. 2007, ale protože rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli předáno dne 22. 12. 2006, sedmidenní lhůta k podání žaloby marně uplynula dne 29. 12. 2006. Soud proto žalobu jako opožděnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, a to z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Konkrétně uvádí, že v době, kdy obdržel rozhodnutí žalovaného, byl omezen na svobodě v zařízení Ministerstva vnitra ve V. P. Stalo se tak krátce před vánočními svátky, během nichž nenavštívila toto zařízení žádná z nevládních organizací, a on tak neměl možnost konzultovat

svou situaci s právníkem. Sám si napsal žalobu v čínském jazyce a s pomocí sociálních pracovníků ji odfaxoval na krajský soud. Jakmile to bylo možné, obrátil se na právníka a svou žalobu doplnil. Domnívá se proto, že postup soudu byl v rozporu s Listinou základních práv a svobod, konkrétně jejím čl. 36, podle něhož se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu. Dále poukázal na čl. 37 odst. 2 a 4 Listiny, který zakotvuje jednak právo na právní pomoc v řízení před soudy, a to již od počátku řízení, stejně jako právo na ustanovení tlumočnicka tomu, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání. Soud však tlumočnicka neustanovil, a nemohl tak rozumět stěžovateli podání. Bez bližšího odůvodnění stěžovatel uplatnil rovněž kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel je zastoupen advokátem a v kasační stížnosti uplatňuje důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel žádné argumenty pro případné konstatování přijatelnosti sám nepředložil. Při hodnocení kritérií přijatelnosti je východiskem Nejvyššího správního soudu především zjištění, zda dosavadní judikatura dostatečně a jednotně odpovídá na soubor otázek

přednesený v kasační stížnosti. Přestože to není v kasační stížnosti výslovně vyjádřeno, jedinou otázkou, jejíž posouzení by mohlo vést k rozhodnutí o nezákonnosti usnesení, jímž byla žaloba odmítnuta, je otázka přihlédnutí ke stěžovatelovu faxovému podání ze dne 29. 12. 2006. Tato otázka byla ovšem konstantně judikována správními soudy (a to jak ve vztahu k podáním učiněným faxem tak podáním učiněným elektronicky bez elektronického podpisu), přičemž příkladně lze uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu publikovaný pod č. 1142/2007 Sb. NSS, v němž je mj. konstatováno: *Bylo-li podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, učiněno elektronicky bez elektronického podpisu, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřihlíží (§ 37 odst. 2 s. ř. s.).* Pokud jde o stěžovatelovo doplnění žaloby podané k poštovní přepravě dne 9. 1. 2007, pak toto je vzhledem k sedmidenní lhůtě pro podání žaloby podle § 32 odst. 2 zákona o azylu učiněno zcela nepochybně opožděně (rozhodnutí žalovaného bylo předáno 22. 12. 2006).

Nejvyšší správní soud proto neshledal žádný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut. Stěžovatelovu zástupci, který mu byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2007, č. j. 48 Az 1/2007 - 18, nebyla odměna za zastupování přiznána, neboť přes výzvu soudu nesdělil, jaké úkony právní služby po svém ustanovení učinil a ani z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud žádné úkony právní služby nezjistil.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

